

LEEWARDEN - Om met vier mensen een concert te geven dat wel als het mooiste van dit seizoen mag worden aangemerkt, moet je wel heel wat in je mars hebben en sensationeel spel maken. Nou, nee. Akoestische gitaar, contrabas, saxofoon en een zangeres. Meer niet. En dan Braziliaanse liedjes zingen uit heden en verleden. Daarmee gebeurde het bij Hothouse Redbad. Het waren dan wel enkele musici die dat kunnen: De Braziliaanse gitarist Rogério Bicudo, de saxofonist Toon Roos, bassist Eric Calmes en zangeres Lilian Vieira. Zij is in Nederland terechtgekomen, kwam te zingen bij Zuco 103, veroverde met hun elektronische dansmuziek van nu de hele wereld en hier zong ze de samba's en bossa's van toen en nu. Met veel liefde en plezier. Dit was voor haar weer thuiskomen. Vertelde ze na afloop. Zo zong ze vroeger ook.

De gitarist opende het concert in zijn eentje. Zo kon hij de hele avond wel vol spelen. Door de innerlijke swing die uit zijn spannende muziek vloeide, moest je wel bewegen. De contrabas van Eric Calmes was eigenlijk heel onopvallend aanwezig. Doordat er nog drie giganten op het podium stonden die alle aandacht opzogen, kreeg hij niet de aandacht waar zijn spel recht op had. Maar op het moment dat hij zich bij de gitarist voegde, hoorde je hoe mooi het paste. In zijn solo's werden met schijnbaar gemak complexe bouwwerken ontworpen. Toon Roos was de Nederlandse blazer, die in dit gezelschap zou detoneren. Het tegendeel is waar. Hij heeft een grote affiniteit met het Braziliaans en dat gevoel kwam in zijn spel helemaal naar voren. Samen vierden ze een klein feestje waar het publiek met opengesperde ogen en oren naar keek en luisterde.

Voor de pauze lag het accent op de gitarist. Toon Roos speelde met hem mee. In het begin had je even het idee dat hij naast die gitaar te stijf was en te koud, maar toen hij eenmaal op temperatuur was gekomen, was hij niet meer te stoppen. Soleerde, speelde tegenmelodieën, begeleidde en vooral: voegde zich naar het geheel. Samen maakten ze muziek!

Na de pauze kwam Lilian Vieira erbij. Ze zong de volksliedjes, de samba's en bossa's en de songs van Rogério Bicudo, zonder opsmuk en met een intensiteit, waarbij de overige muzikanten zich maar nauwelijks staande konden houden. Toon Roos blies zijn frases zo gedreven en intens om de zang heen, dat je visioenen kreeg van Lester Young die Billie Holiday begeleidde. Zo ging dat dus: het gevoel van het moment verklanken. Dat deed hij ook bij het gitaarspel van Bicudo. En het klopte. Het was goed. De muziek veerde en zweefde. Dit is de Braziliaanse muziek waarvan je altijd chronisch te kort in huis hebt. Wat een geluk dat er dan concerten als deze zijn.

LEEWARDEN- Quatro pessoas apresentam um concerto que pode ser considerado o melhor desta temporada, você pode pensar que esses músicos com muita bagagem apresentaram um sensacional espetáculo. Bem, não. Violão, contrabaixo, saxofone e uma cantora. Nada mais. E, em seguida, músicas brasileiras do passado e do presente. Assim aconteceu na Hothouse Redbad. Só alguns músicos são capazes de tal: o violonista brasileiro Rogério Bicudo, o saxofonista Toon Roos, baixista Eric Calmes e a cantora Lilian Vieira. Ela reside na Holanda, vocalista do grupo Zuco 103, conquistou o mundo com sua música eletrônica e agora aqui ela cantou os sambas e bossas de então e agora. Com muito amor e alegria. Isto foi para ela sua volta a casa, como comentou no final. Antigamente ela também cantava estas músicas.

O violonista abriu o concerto sozinho. Assim ele poderia ter seguido a noite toda. Devido ao interiorizado contagiante ritmo que fluía de sua excitante música era impossível não balançar. O contrabaixo de Eric Calmes estava discretamente presente, como haviam três gigantes no palco que sugavam toda a atenção, talvez não foi dada a merecida atenção ao seu toque. Mas no momento que se juntou ao violonista se escutava como complementava belissimamente o todo. Seus solos são como estruturas complexas, concebidas com aparente facilidade. Toon Roos foi o sopro holandês, que nesta empresa poderia destoar. O contrário foi provado. Ele tem uma grande afinidade com o brasileiro, e esse sentimento se evidenciou na sua maneira de tocar. Juntos eles celebraram uma pequena festa, onde o público com os olhos e ouvidos abertos os assistiu e escutou.

Antes do intervalo, o foco principal era o violonista. Toon Roos interagiu com ele, no início parecia que ao lado do violão estava rígido e frio mas quando esquentou foi imparável. Solou, tocou contramelodias, acompanhou e principalmente: se fundiu no todo. Juntos eles fizeram música!

Após o intervalo veio Lilian Vieira. Ela cantou canções populares, samba, bossa e as músicas de Rogério Bicudo, sem adornos e com uma intensidade que os outros músicos mal se puderam manter quietos. Toon Roos soltava seu fraseado tão intensamente em torno à voz, que você tem visões de Lester Young acompanhando a Billie Holiday. Assim foi: expressão musical do sentimento do momento. Assim também com o violão de Bicudo. E tudo fazia sentido. E foi bom. A música levitava e pairava. Esta é o tipo de música brasileira escassa em casa. Que felicidade que existem concertos como este.

Visto: Rogério Bicudo/Lilian Vieira Quarteto – 8 abril 2011 De Harmonie, Leeuwarden